



2004. Litha - VI. évfolyam 4. szám



A Litha a nyárközép ünnepe. Ez a Napisten diadala, a Fény, a termékenység, az éltető nyár. Litha-kor hagyományaink szerint minden évben megrendezzük versenyünket tanulóink között.

Az ez évben nyertes előadók és témák:

- I. hely: A tündérek (Peggy)
- II. hely: Strukturált problémamegoldás (Ivanits Zoltán)
- III. hely: A Karma főbb elemzési területei a radix horoszkópban (Mikolta)

Szeretnénk gratulálni az összes versenyzőnek!



Lassan sorra kerülnek a Mágia Akadémia vizsgái is, melyre folyik a felkészülés. Emellett javában készülünk a táborra és a Szigetre - mozgalmasnak ígérkezik ez a nyár is...

*A főszerkesztő: Osara LaMort*



## Tartalomjegyzék

A Wicca ünnepei 5. rész - Litha

Mi a különbség a Wicca és a boszorkányság között?

A nyugati asztrológiáról

Tumo - A mágikus hófejesztés tibeti gyakorlata 2. rész

Radiesztézia 3. - A lengyel-pálca

A sárkányok mágiája 10. rész – A Gagréine

A mágia színei 6. rész – Vörös (harci-) mágia

Strukturált problémamegoldás – Litha fesztivál II. helyezett versenytéma

A voodoo vallás istenszemléi, a loák

Meditációs versek



**A hónap filmajánlója:**

**Underworld**

**A hónap zeneajánlója:**

**Sonata Arctica: Ecliptica**

## A Wicca ünnepei 5. rész - Litha



A Litha ünnepnek számos egyéb elnevezése van: Szent Iván-nap, Szent Iván-éj, Keresztelő Szent János napja, "virágos" Szent János napja, nyári napforduló, Alban Hefin (druida), Alban Heruin ("A Part Fénye": a "Föld Fénye" és a "Víz Fénye" - azaz a két napforduló közti ünnep), verbéna-ünnep (spanyol), Tölgyünnep (kelta).

A nyári napforduló vagy nyárközép napja a Nap évenként ismétlődő (látszólagos) útjának egyik fontos állomása. A Nap, amely a téli napfordulótól kezdve fokozatosan egyre magasabbra emelkedik az égen, ezen a napon éri el pályájának csúcsát, ezt követően a hanyatlás féléves periódusa kezdődik. Az évnak ezen a napján a leghosszabb a nappal és a legrövidebb az éjszaka. A nyári

napforduló ismerős lehet számunkra Shakespeare varázslatos Szentivánéji Álmából és a keresztény ünnepek szertartásaiból. Bár a nyári napforduló tűzünnepét már évszázadok óta Szent Iván (János) napjának előestéjén tartják, ezért a legtöbb ember szemében keresztény ünnepnek számít, kétségtelen, hogy máig eleven szokásrendszere a kereszténységet messze megelőző korokból ered.

A Litha a Magyarkirály győzelmének ünnepe. A Napisten Yulekor (téli napforduló) születik, és bejárja a már említett teljes szoláris mítosz egyes állomásait, hogy aztán Yulekor meghaljon és ismét feltámadjon. Eközben a Tölgykirály Yulekor legyőzi a Magyalkirályt, aki a holtak birodalmába vonul vissza erőt gyűjteni, miközben ikertestvére, a Tölgykirály, megerősödik, Beltanekor nászt ül az Istennővel, mely során meghal és újjászületik, hogy befejezhesse feladatát. Lithakor pedig az ismét megjelenő Magyalkirály végez vele, és egy fél évre átveszi az uralmat a Földön, Samhainkor ő is nászt ül az Istennővel, hogy meghaljon, megerősödve feltámadjon, és bevégezze uralkodását, mely Yulekor jár le, amikor ismét eljön a Tölgykirály, hogy legyőzze, és elfoglalja a helyét a trónon, egy újabb fél évre. A kelta és angolszász mitológiában a nyári napforduló napja Litha, a gabonaistennő ünnepe. Litha a bőséget, az érettséget, az elevenséget és az örömet jelképezi, ünnepe egyben a tűz, a megtisztulás, az elevenség, a változás és a termékenység ünnepe is.

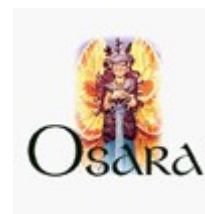
Lithához kapcsolódik az örömtűz fogalma is: fényt megtartó mágikus célú, gyógyhatású tűzé. A természettel mágikus összhangban élő ember nyárközépi tűzgyújtásával a Napot próbálta megsegíteni a sötétséggel vívott harcában. A kereszténység uralomra jutása után a Nap megsegítésének motívuma fokozatosan a háttérbe szorult, ennek ellenére a tűzünnep megőrizte mágikus karakterét. Ez mindenekelőtt magának a tűznek volt köszönhető, amelyet a régi korok emberei gyakorlati haszna mellett a világosság, a tisztaság, az egészség, a szenvedély, a szerelem és az örök megújulás jelképeinek tekintettek. A



keresztények ezért Szent Iván éjszakáján Európa szerte a megtisztulással, a gyógyítással, az egészség megőrzésével, a szerelemmel, a házassággal és a termékenységgel kapcsolatos mágikus praktikákat és jóslásokat gyakoroltak.

A szertartás előtt egy kis textilzsákot meg lehet tölteni levendulával, kamillával, orbáncfűvel, vasfűvel és egyéb, nyár derekán virító gyógynövényekkel. Gondolatban küldjük át összes gondunk, szorongásunk, félelmünk, betegségünk ebbe a zacskóba, majd kössük be a száját szorosan egy vörös zsinnyel. A szertartás idejére helyezzük a zacskót az oltárra, majd közben dobjuk a máglyára.

Ez az időszak bármely mágiának nagyon kedvező. A gyógyító, szerelmi és oltalmazó mágia különösen jól illik az alkalomhoz. A népi babonák szerint tűz körül elfogyasztott cseresznye a gyermekáldást segíti elő, a tűzbe hulló üröm és kakukkfű betegségűző mágia, a termőföld körül körbehordozott fáklya pedig a termés bőségét hivatott növelni. Érdeemes a szabadtéri szertartás tüze fölött gyógynövényeket kiszárítani, a tűzgrás pedig kiválóan alkalmas az energiák megújítására.



## Mi a különbség a Wicca és a boszorkányság között?



Napjainkban sokan összekeverik a Wicca vallást a boszorkánysággal. Lássuk egy kicsit közelebbről tehát, mi is a különbség e két ősi hit között!

Kezdhetjük rögtön a szavak eredetével. A Wicca az angolszász eredetű "wise", azaz bölcs szó származéka. (Fontos megjegyezni, hogy az angol "witch" szó szintén a "wise" származéka, részben tehát ez a kavardás oka.) A boszorkány szó ellenben a "basirkand" török szóból ered, mely a "bas" szógyökből származik, és bujálkodó személyt, "megnyomó"-t jelent. A magyar iratokban a boszorkány szó először 1551-ben bukkan fel egy feljegyzésben, de maga a fogalom már korábban is létezett, csak írott formában a striga szót használták erre a célra. A striga hasonlóan a boszorkányhoz lidércnyomásra utal. A boszorkányokat több néven illették a továbbiakban: lemur (Calepinus, 1592.), strix, lamia, venefica (Szenczi Molnár Albert, 1621.), lamia

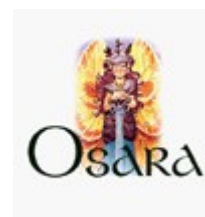
(Comenius, 1873.), incubus, saga (Pápai Páriz Ferenc, 1762.), Hexe, Truth, Zauberin (Bod Péter, 1801.). Diószegi K. István 1679-ben megjelent prédikációs könyvében (Ki osztatott Talentom) így határozza meg a boszorkányokat: "az embert megvesztik igézzettel, megéttetik, meg is ölik".

A Wicca ezzel szemben az angolszász hagyományokban a vezető sámánt, papot és papnőt jelölte. Nagy tudású füvesemberek, jövőmondók, varázslók voltak, egy személyben orvosok, bírók, tanácsadók. Eredetileg a wicca volt a férfi, a wicce pedig a nő neve.

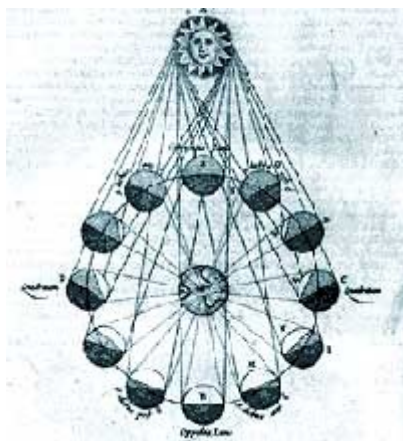
A boszorkány szó más értelemben is elhatárolja ezeket az embereket a mágiahasználók népes csoportjától. A boszorkányok hagyományosan saját érdekükben, materiális célokra alkalmazzák tudásukat, pl. pénzszerzés, szerelmi praktikák, stb. A magasabb rendű mágiát használók célja a spirituális megvilágosodás, az univerzum és a legmagasabb szintű kozmikus tudat megélése, ezáltal az Egységbe és az egyéb, a miénknél magasabb, kozmikus síkokba való bekapcsolódás. A Wicca mindkettőt gyakorolhatja, saját világnézete és erkölcsi felfogása alapján.

Közelítsük meg most a két vallást teológiai szempontból! A Wicca vallás az Istenpár tiszteletére épül. Az Agancsos Isten a természet körforgását, megújulását, a termékenységet szimbolizálja. A kelta tradícióban Cernunnos (Carnún) néven szerepel. Az Agancsos Isten női párja a Nagy Anyaistennő. A gardneriánus irányzatban Aradia néven szerepel. A hagyományos boszorkányvallás ellenben a Háromarcú Holdistennő kultuszát követi, eredetileg szó sincsen benne semmilyen férfi istenségről. A Nagy Istennő hármassága a hold három fázisát jeleníti meg. A növe hold a Szűz Istennő, a telihold a termékeny Anyaistennő, a fogyó hold pedig az öreg, terméketlen Banyaistennő. A különböző mitológiákban például Artemisz, Aphrodité, Hekaté (görög), Brighid, Morrighan, Macha, Badb (kelta), Eriee (Eriu, Eri, Eire), Fodhla (Fotla), Banbha (Banbna, Banba) (ír) stb. Ez a hármasság a Wiccában is megjelenik, azonban - egyes újkeletű, feminista irányzatokon kívül - szinte mindegyik ágazata az egyensúly elvét követi a Nap és a Hold tiszteletében.

Napjainkban divat, hogy a fiatalok, akik a mágia irányzatai iránt érdeklődnek, "boszi"-nak titulálják magukat, anélkül, hogy tisztában lennének ennek értelmével. Tudniuk kell, hogy elsősorban hitről, vallásról beszélünk, amikor ezeket a fogalmakat használjuk, nem pedig mágiagyakorlatról. Amennyiben azonban ez utóbbi szerint különböztetik meg magukat, akkor ezzel élesen elhatárolják követni kívánt útjukat a spirituális fejlődéstől és az Univerzum egységétől. Kérem őket, gondolkodjanak el azon, hogy milyen címkével bélyegzik meg magukat, és ennek fényében válasszák ki azt az ösvényt, ami a legmegfelelőbb a számukra....



## A nyugati asztrológiáról



Az asztrológia, a csillagfejtés tudománya folyamatosan végigkíséri az emberi történelmet. A legkorábbi asztrológiai témájúnak tartott leletek 8-9000 évesek is lehetnek. Ez a tudomány mindig is csak egy szűk réteg szakterülete volt, kezdve a sumér papoktól, az egyiptomiakon és görögökön keresztül a mai asztrológusokig.

A sumérektől meglehetősen kevés emlékünknél maradt, elsősorban efemeridák (bolygótáblázatok), ugyanígy az egyiptomiaktól is. Abban az időben az asztrológia a papok művészetének számított, mert fejlett matematikai tudás, és pontos csillagászati megfigyelések voltak szükségesek egy horoszkóp felállításához, amire manapság már nincs szükségünk, mert csak begépeljük a megfelelő adatokat egy számítógépes programnak, és az elvégzi azt a kevés számítást, ami manapság még szükséges. A sumérok asztrológiai megfigyeléseik céljából lépcsős piramis templomokat építettek, ahol a Nap, a Hold és az öt látható planéta mozgását tanulmányozták és használták fel. Asztrológiai ismereteiket ékírással, agyagtáblán rögzítették.

Az ebben az időben készült horoszkópokban csak a 12 zodiákus jegy, a 7 ősbolygó szerepelt, valamint az ascendens (AC), descendens (DC), valamint az immum coeli (IC) és medium coeli (MC) szerepelt csak. Szó sem volt fényoszógekről, sem házakról. Ezek a horoszkópok úgynevezett mundán horoszkópok voltak, amelyeket azért készítettek, hogy megtudják, hogy az állam szempontjából milyen események várhatóak.

Időszámításunk előtt 370-ben a cnidusi Eudoxus a naptárt a 12 egyenlő zodiákus jegy alapján osztotta fel. Az időszámításunk előtti negyedik században Empedoklész felosztja a jegyeket őselemek szerint, és ebben az időben kapnak meg a zodiákus jegyek görög nevet. Az elnevezések Xénóhoz, a sztoikus iskola megalapítójához fűződnek.

Nagy Sándor /i.e. 356-323-ig/ munkásságával jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy az asztrológia a Közel-Keleten keresztül Babilonból Egyiptomba jusson. Görögországban elkészültek az első személyre szóló asztrológiai elemzések. A személyes vagy natál horoszkópok a görögöknél és rómaiaknál jelenik meg szélesebb körben először, de ők már igen sokat felejtettek a mundán horoszkópok területén. Az első fontosabb asztrológus Claudius Ptolemaeus volt, aki összefoglalta az akkori korban levő asztrológiai tudást a Tetrabiblos című művében az i.sz. második században Alexandriában. A könyv érdekessége, hogy arab nyelven terjedt el, és csak a tizenharmadik században készült róla az első latin fordítás. Ekkor válik a Tavaszpont a zodiákus kezdetévé.

Az i. e. III. században Alexandria lett az asztrológiai kutatások központja. Vezető asztrológusai Eratoszthenész, Arrisztillusz és Timocharisz. Berosus, a káldeus pap a görög Cos szigetén a görög

asztrológusok részére iskolát alapított, és megírta a Babilonikát, amely összefoglalja a Babilon asztrológia történetét. Az Assurbanipal könyvtárban őrzött hetven agyagtáblán rögzített ismeretanyag felhasználásával elkészítette a "Bel szemét", amelyet a görög asztrológusok tanítására használt fel.

A Római Birodalomban az asztrológia központi szerepet foglalt el az emberek életében, nem egy császár asztrológus is volt egyben, és amikor a Birodalom összeomlott, az asztrológia is kezdett a háttérbe szorulni. Az első római asztrológiai iskolát Nigidius Figulus alapította meg, aki az asztrológiai jóslás témakörében több könyvet is megjelentetett.

A Római birodalom bukásával párhuzamosan az asztrológia is hanyatlásnak indult Európában. Akora középkorban az egyház elítélte az asztrológiát és a következő évszázadokban mindenáron megpróbálta visszaszorítani. A kolostorok szerzetesei a klasszikus irodalomból szereztek asztrológiai ismereteiket és titokban tanulmányozták ezt a tudományt. A nyolcadik században Masha 'allah, al-Kindi, Abu Ma' shar muszlim asztrológusok élesztették újra a hellén asztrológiát. Ptolemaeus számításainak a pontosságát az arab számok és a nulla alkalmazása jelentősen megnövelte. Az arabok obszervatóriumokat építettek és számos új csillagot azonosítottak. Ibn Unis, az egyik legismertebb muszlim asztrológus összeállította a planetáris mozgások "Hakimite" néven ismert táblázatát.

A skolasztika idején asztrológiával még mindig elsősorban a keresztény papság foglalkozott, de nagyon sok nagy egyetemen külön asztrológiai tanszék is létezett. A Bolognai egyetem az orvosi asztrológia központjává vált. Az egyik leghíresebb keresztény szerzetes asztrológus Aquinói Szent Tamás.

Az asztrológia a középkorban új eszköztárral is bővült: a házak rendszerével. Az első fontosabb házrendszert Campanus hozta létre a tizenharmadik században IV. Urbán pápa szolgálatában. A tizenötödik században Jean Ganivet megírja az orvosi asztrológiáról szóló könyvét. Az "Amicus Medicorum"-ot a következő két évszázadban betegségek diagnosztizálására és gyógyítására használták igen elterjedten. A tizenötödik század nagy asztrológusai között ott van Leonardo da Vinci, aki az asztrológiai szimbólumok és az emberi test kapcsolatát szemléltető ábrákat is készített. Paracelsus, a kor egyik legnagyobb orvosa az asztrológiát is felhasználta, és párhuzamot von az elme működése és a test betegségei között.



1543-ban Copernicus nyilvánosságra hozta híres tanát, mely szerint a Föld a Nap körül kering. A művet egészen 1835-ig a betiltott könyvek listájára, "pápai indexre" helyezték. 1610-ben Kepler, mint asztrológus, kinyilvánította a planetáris mozgás három törvényét, amit mind a mai napig alkalmaznak a csillagászok.

A tizenhetedik században élt a középkor legnagyobb asztrológusa is Morin de Villefrance, aki Richelieu bíboros és Mazrim kardinális tanácsadója is volt. Egy tizenkét kötetes műben foglalta

össze a középkori asztrológia teljes tudástárát. Az asztrológia hanyatlása ebben az időben kezdett erősödni, a tizenhetedik század végére kitiltották a Francia Tudományos Akadémiáról az asztrológiát. 1687-ben sir Isaac Newton asztrológiával foglalkozott. A század végén a pennsylvániai Germantown városában ezoterikus közösség alakul John Kelpius vezetésével. Asztrológusai segítenek Daniel Leeds almanachjának népszerűsítésében. Az almanach okkult tudományokkal foglalkozik, melyek az európai szabadkőművesek gondolataira és egy londoni titkos társaság tanaira vezethetők vissza.

Benjamin Franklin-re, Thomas Jefferson-ra, George Washington-ra nagy hatást gyakorolt az asztrológia és az egyiptomi - alexandriai okkultizmus, illetve a pennsylvániai ezoterikus iskola. Az elgondolás lényege az, hogy kiválasszák az emlékművek, pecsétek elkészítésének legmegfelelőbb időpontját, illetve az események kezdetének ideális időpontját; azon eseményekét, amelyek egy olyan erős nemzet kialakulásának kedveznek, mely képes megakadályozni, hogy Britannia visszaszerezze értékes gyarmatait.



1780-ban megtörtént a nagy francia forradalom, majd rá egy évre Herschell felfedezte az Uránuszt. 1816 korszakalkotó dátum az asztrológia történetében. James Wilson kiadta híres asztrológiai szótárát. Ezzel első alkalommal nyílt lehetőség arra, hogy bárki megalkossa és értelmezze asztrológiai képletét és belőle alapvető információkhoz jusson.

A tizenkilencedik század elején utolsóként a német egyetemeken is megszűnt az asztrológiaoktatás, ezzel megvonták az asztrológiától a tudományosság elismerését. 1846-ban fedezte fel a Neptunuszt Leverrier.

1890-ben Alan Leo /William Frederick Allen/ asztrológiai folyóiratot adott ki, melyet a Teozófikus Társaság tagja Aphorel /F.W. Lacey/ támogatott anyagilag. A folyóirat nagy népszerűsége tett szert. Öt évvel később Karl Brander Pracht asztrológiai társaságot alapított és Németországban kiadta az "Astrologische Rundschau" című folyóiratot. Az asztrológia ezen megújulása Németországban elsősorban Helena Blavatsky hatásának tulajdonítható.

1930-ban felfedezik a Plútót, és 1935-ben megjelenik Györffy László nyugalmazott hadbíróezredes Asztrológia című könyve, amely még nem foglalkozik ezzel a bolygóval. A huszadik század közepén Dr. Dubrovsky László volt gazdasági államtitkár elkezdi asztrológiával foglalkozni.

- Ifju -



## Tumo - A mágikus hőfejlesztés tibeti gyakorlata - 2. rész



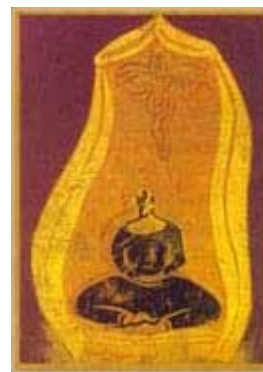
Most következnek a tumo légzőgyakorlatainak a leírása. Az ősi könyvek a testtartás fölött való uralomról a következőket írják: "A test vegye fel a Buddha-helyzetet. A gerincet helyezd el úgy, hogy csigolya pontosan csigolyán nyugodjon. A rekeszizmot tágítsd ki, amennyire csak tudod. A nyelvcsövet zárjad le jól úgy, hogy fejedet előreszegezve az áll érje a nyakat. Nyelvedet fektesd a szájpadrásra. Kezeidet helyezd a köldök alá úgy, hogy a hajlatok a combhoz merőlegesen álljanak. Anélkül, hogy arcod fekvését, vagy gondolatod folyamát megváltoztatnád a gondolatok és a lélegzés módja között terems összefüggést és maradj mindenekfölött a tudat képeinek ura." A

Buddha-helyzet nem egyéb, mint a testnek az az állapota, amelyik a teljes megvilágosodással egybehangzik, vagyis a test a tökéletes éberséget csak ebben a helyzetben érheti el.

A legfontosabb a lélegzés gyakorlatának elsajátítása, mely segíti az elme kontrolljának kifejlesztését. A gyakorlatokhoz szükséges a meditációs olvasó, melyet hajtsunk össze kétszer, hogy olyan méretű legyen kb., mint a fej kerülete. Ezt tegyük térdünk alá, hogy a test rá támaszkodjon. Szükséges még egy párna is a meditációhoz, a leírások szerint kb. arasznyi széles, négy ujjnyi vastag, jól kitömött, kövér párnát kell használnunk.

A légzéskontroll első gyakorlata a nyugodt lélegzés. A "Nyugodt Lélegzés" a tibeti metódus szerint két részből áll. Első része a "Kilenc Hasfelfújás".

Zárjuk le bal orrlyukunkat mutató ujjunkkal, hogy a levegő csak a jobb orrlyukon át áramolhasson. Lassan fordítsuk fejünket jobbról balra, miközben háromszor be-, majd kilélegzünk a jobb orrlyukon keresztül. Most zárjuk le jobb orrlyukunkat, és lélegezzünk a balon keresztül háromszor mélyen, miközben fejünket balról jobbra fordítjuk. Végül egyenesen tartott fejjel, előre nézve lélegezzünk háromszor be és ki mindkét orrlyukon keresztül egyszerre. Ezt a gyakorlatsort végezzük el háromszor egymás után. Az első sorozat alatt lélegzetünk legyen nagyon enyhe, alig érzékelhető. Másodjára legyen mélyebb, erősebb, harmadszorra pedig a belégzésnél töltsük tele tüdönket teljesen levegővel.



A Nyugodt Lélegzés második része a Négy Kombinált Lélegzés. Ehhez először hajtsuk előre fejünket úgy, hogy a nyak "horog alakot vegyen fel". Most szívjuk be a levegőt kb. 16 hüvelyknyi távolságból, hang nélkül, mindkét orrlyukon keresztül. A levegőnek a tüdő legalsó csúcsáig el kell jutnia. Az ülőhelyzet megtartása mellett fújjuk fel mellkasunkat "fazékformára". Feszítsük meg rekeszizmunkat. Ezt az állapotot tartsuk fent, ameddig csak tudjuk (nem egyszerű). Közben kifúvás nélkül, apró kis lélegzetvételekkel, kis izommozgások segítségével áramtassuk úgy a levegőt a tüdőnk két fele között, hogy egyenletesen oszoljon el mindkét oldalon. Mikor elértük végső határainkat, és nem fér több levegő a tüdőbe, mindkét

orrlyukunkon keresztül lélegezzünk ki, előbb csak óvatosan, finoman, majd egyre erősödően. Ennek a folyamatnak a neve "a lélegzet kilövése, mint egy nyílvessző".



A Nyugodt Légzés második gyakorlatsorozata az Erőltetett Légzés. Ez öt technikára bontható. Az első lényege, hogy üresítsük ki tüdönket teljesen, majd lassan töltsük meg teljesen. A hangsúly a "lassan"-on van! E gyakorlat célja, hogy átszokjunk a gyors, felületes lélegzéstől a mély, kiegyensúlyozott, lassú légzésre.

A második technika "a belégzés művészete, hogy a levegő minden természetes csatornán keresztül lépjen be". Koncentráljunk közben arra, hogy orron, szájon, és (képzeletben) minden egyéb testnyíláson át levegő áramlik a tüdőbe. Ez a gyakorlat annak tudatosítására szolgál, hogy minden belégzésünkkel energiát veszünk fel.

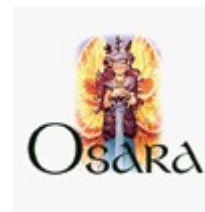
A harmadik technika a "maximális tüdőtágulás művészete". Célja, hogy a gyakorló teljese kontrollálni tudja légzését. Lényege a lélegzet visszatartása.

A negyedik légzéstechnika a lélegzés teljes uralására szolgál, hogy az életadó energia minden csatornán keresztül a szervezetbe juthasson. Képzeljük el, hogy az energia fénye finoman áthatja egész testünket.

Végül az ötödik technika lényege, hogy a belső életerőt vegyítsük el a körülöttünk lévő kozmikus energiákkal. Ez a "lélegzés ellazításának művészete". A kilégzés során koncentráljunk ezekre a képekre.

Elérkeztünk a tumo technikáinak harmadik csoportjához, a mentális képekhez. Az első ezek közül Vajra-Yogini. Most azonban nem önmagunkat képzeljük el istenségként, hanem vizualizáljuk azt, ahogy az istennő normális emberi méretben előttünk áll. Ez a képmás lesz a kapcsolatunk az univerzális energiával, egy "generátor" a fizikai hő kifejlesztésére. A második vizualizáció a központi dbu-ma csatorna elképzelése, négy fő csakrájával együtt, melyeket oldalról a ro-ma és a rkyang-ma csatornák fognak közre. Kezdük a vizualizálást a központi csatorna teljesen üres képével. Színe vörös, mert ez az üdvösség színe, átlátszó, sugárzó, mivel tevékenysége és feladata az, hogy a kábaság sötéttségét megvilágítsa. Ezt a képet gondoljuk el olyan nagyságban, hogy fejünk tetejétől, a Brahma-nyílástól köldökünk alá körülbelül egy ujjnyira érjen. Az ideg két vége sima és lapos. Jobbra és balra fut a jobb és bal ideg s ezek átnyúlva az agyvelőn az arc első részéig húzódnak, hogy ott az orr két nyílásán bevégeződjenek. Ennek a két mellékidegnek alsó végét képzeljük el fekvő nyolcas alakjában. A három csatorna elképzelése után következnek a csakrák. A koronacsakra harminckét sugárban ragyogó fény. Ez a harminckét sugár felülről lefelé irányul, majd találkozik tizenhat további sugárral, melyek a torokcsakrából áramlanak ki, majd hatvannégy sugárral, melyek a solar pexusból kiindulva fénylenek fel. A "segédidegek" csoportjait képzeljük el úgy, mintha ezek egy kerék küllői lennének. A segédidegek tengelye a három főideg.

**Folytatása következik.**



### Radieszterézia III. - A lengyel pálca

A lengyel-pálca anyaga fém. Lehet acél (vas), bronz, esetleg sárgaréz. Pl. a vörösréz és az alumínium lágysága miatt alkalmatlan e célra. Egy pálca-pár elkészítéséhez 2x40 (80) cm hosszúságú, és 2,5 mm átmérőjű azonos minőségű hengeres (kör keresztmetszetű) anyagra van szükség. A leírt anyagot célszerűen egy olyan vasáru-boltban vásárolhatjuk meg, ahol lánghegesztéshez használatos pálcákat is árusítanak. Egyetlen hegesztő-pálcára van szükség egy pálca-pár elkészítéséhez, ugyanis a hegesztő-pálcákat pontosan egyméteres rudakban árusítják, nekünk pedig csupán 80 cm-re lesz szükségünk. Kérjük meg az eladót, hogy vágjon le nekünk belőle két pontosan 40 cm-es darabot. Mivel mindössze egy csípőfogóra van szükség a daraboláshoz, egy vasáru-boltban ez nem okozhat problémát. Az így kapott pálcák végeit csiszolóvásznon vagy kisméretű reszelő használatával csiszoljuk (reszeljük) kerekre, azaz tüntessük el a darabolás okozta élesedéseket, hogy a későbbiek folyamán ne okozhassanak sérülést.

A következő lépés annak a kimérése, hogy a pálcák pozitív, vagy esetleg negatív vége kerüljön-e a kezünkbe. A mérést célszerűen ingával (lehet ez egy ideiglenes, gyűrűből készült inga is) mérjük ki. A pálcák polaritását úgy mérhetjük ki a legegyszerűbben, hogy a nyugalomban lévő ingánkat (lehet ez egy ideiglenes, gyűrűből készült inga is) közelítsük a semleges (pl. fából készült asztallap) felületen elhelyezett pálcánk egyik végéhez. Kis idő elteltével ingánk vagy az óramutató járásával megegyező, vagy az ellentétes irányban kezd köröző mozgást végezni. Az óramutató járásával megegyező irányú köröző mozgás a pozitív, még az ellentétes irányú a



negatív polaritású véget jelzi. Ha szeretünk kísérletezni, akkor próbáljuk meg a mérést a pálca közepén is! Itt az ingának teljes nyugalomban kell maradnia, mivel ez a pálca semleges pontja. Érdekes kísérlet lehet pl. az is, ha a mérést a pálca egyik végén kezdjük el, és ha már szabályosan köröz felette az inga, az ingát lassan mozgatva közelítjük meg a pálca másik végét. Ebben az esetben, ahogyan közelítünk a pálca közepe felé, úgy kezd egyre jobban nyugalomba kerülni az inga, majd a pálca közepét elhagyva az inga ismét körözésbe kezd, de immár az előzővel ellentétes irányban.

Miután mindkét pálcát bemértük, a megfelelő végeiken (amilyen polaritásra szüksége van a kezünknek) mérjük be 10-10 cm-t, majd a 10 cm-es jelölésnél hajlítsuk meg őket derékszögben. Így alakítjuk ki a pálcák méretezésénél szükséges 1:3 arányt. A tulajdonképpeni mérőpálcák már el is készültek, akár mérhetnénk is velük.

De a pontos és hiteles mérések érdekében célszerű számukra ún. semlegesítő fogantyút felhelyezni. Ezeket a legegyszerűbben két kimerült filctollból készíthetjük el. Húzzuk ki a filctollból a feleslegessé vált rostanyagot az írófejjel együtt, és a pálcák 10 cm-es végeit dugjuk az így kapott hüvelyekbe. Mint tapasztalhatjuk, könnyedén mozognak benne, tehát érzékeny és ujjainkkal nem befolyásolható pálcákat nyertünk.

Először a pálcákkal való biztos közlekedést szükséges elsajátítanunk. Fogjuk marokra pálcáinkat fogantyúinknál fogva, és emeljük vállszélességben kb. a köldökünk magasságáig úgy, hogy azok vége előre, de a vízszintestől kissé lefelé mutassanak, majd lassan induljunk el. Ha menet közben rakoncátlankodnának pálcáink, akkor csuklóból billentsük kezünket kissé előre. Így átkerül a súlypont a pálcák végére, és nyugalomba kerülnek. Majd, ha már visszanyerték egyensúlyukat, ismét megemelhetjük kissé őket. Minél jobban közelítünk a vízszinteshez pálcáinkkal, annál érzékenyebbé válnak. Közlekedés közben igyekezzünk megtartani az alaphelyzetet, ami a vállszélességben és köldökmagasságban megtartott vízszintes, és egyúttal párhuzamos pálcákat jelenti. Ha úgy találjuk, hogy a közlekedés már kielégítően megy, akkor áttérhetünk a gyakorlati mérésekre.

Ne feledjük el, hogy a lengyel-pálcával való mérések esetében az antenna minden esetben a saját testünk. Vagy rajta állunk a mérendő helyen, vagy testünkkel közelítünk hozzá, de minden esetben mi vagyunk az antenna. Méréseink elkezdése előtt - itt is akár csak az ingánál - célszerű "megbeszélünk" az "igen" és a "nem" válaszok értelmezését. Hallgatólagosan a párhuzamostól

befelé (a pálcák kereszteződnek) való eltérés az "igen" (talált) választ, még a párhuzamostól kifelé való eltérés a "nem" (esetleg valamikor itt volt) választ jelenti. Tehát célszerű nekünk is ezek szerint kialakítanunk értelmezésünket. Nagyon lényeges, hogy a pálcákkal csak mozgás közben végezhetünk méréseket, tehát a pálcával állító helyzetben mérni nem lehet! Első alkalommal sugárzásának intenzitása, valamint nyomvonalának aránylag könnyű lekövethetősége miatt, egy belső téri vízér felkutatása és bemérése legyen a feladatunk. Célszerű egy sarokból kiindulva a helyiség valamelyik falával párhuzamosan haladnunk. Tehát vegyük fel az alaphelyzetet, majd "beszéljük" meg pálcáinkkal, hogy most kizárólag csak vízeret keresünk és talpünk lesz az antenna. Lassan, apró lépetekkel, pálcáinkat figyelve induljunk el az eltervezett útvonalon. 3-4 apró lépés megtétele után pálcáinkat figyelve hátráljunk vissza kiindulási helyünkre, és induljunk el ismét. Erre a műveletre azért van szükség, mivel a pálcákkal álló helyzetben nem lehet mérni, és így az is elképzelhető, hogy pont vízér fölött tartózkodva indultunk el, az észlelési idő rövidegsége miatt nem érzékelve annak sugárzását. Valamint szükséges egy bizonyos "ráérzési" idő is a kontaktus felvételéig.

Ha egy vízér sugárzási zónája közelébe érünk, pálcáink elhagyva az eddigi párhuzamos helyzetüket, végeikkel közelíteni kezdenek egymáshoz, majd ahogyan tovább haladunk, a vízér erősödő sugárzásának hatására kereszteződnek, illetve nagyon erős sugárzás esetén azon túl is csapódhatnak. Ahogyan távolodunk a vízér folyásának középpontjától (a legerősebb sugárzástól), pálcáink híven követik a sugárzás intenzitásának mértékét (közelítik a párhuzamos állapotot), majd ahogyan kilépünk hatóköréből, ismét felveszik eredeti párhuzamos helyzetüket. Előfordulhat olyan eset, amikor mérésünk közben nem keresztezzük a vízér nyomvonalát, hanem éppen azon belül, azzal azonos irányban haladunk folyamatosan. Ezt azonnal fel lehet ismerni, mivel pálcáink folyamatosan erős sugárzást jeleznek több métereken keresztül. Ilyenkor célszerű az eddigi haladási irányunkra merőlegesen elindulni. Pár lépés után tapasztalhatjuk, hogy előzőleg valóban a vízér "medrében", annak "partjaival" párhuzamosan haladtunk. Előfordulhat olyan eset is, hogy mérésünk során azt tapasztaljuk, hogy az általunk kimért vízér nyomvonala váratlanul kiszélesedik, a vízér maga pedig egyszer csak véget ér. Mivel tudjuk, hogy ez nem lehetséges, valószínűleg csak arról lehet szó, hogy a vízér közel 180 fokban eltér (visszafordul) eredeti irányától és mi pont ezt a visszaforduló (dupla) ágat mértük. A Hartmann és a Curry hálók bemérésénél két módszert is használhatunk. Az egyszerűbb és a gyorsabb megoldás az, ha csak a csomópontokat mérjük ki. A csomópontok helyének ismeretében már akár gondolatban, akár krétával, akár papírcsíkkal vagy akár fonállal is összeköthetjük azokat, ha "látni" is szeretnénk a hálók szerkezetét. De választhatjuk a teljes háló kimérését is tudva, hogy így lassabban érünk célba. Bármelyik verziót is alkalmazzuk, a hálók bemérése során sokat segíthet egy iránytű használata.

Hasznos tudnunk, hogy a különféle (az emberi szervezetre) hasznos sugárzások (pozitív, harmonizáló, gyógyító, fájdalomcsillapító, stb.) felületei szabálytalan folt alakúak (kivéve a manipuláltakét). Így azok bármekkora méretű és alakú kiterjedéssel rendelkezhetnek. Tehát sem alakjukban, sem méretükben semmiféle logikus rendszert nem követnek. E méréseket lengyel-pálcával végezve, nagyságrendekkel gyorsabban végezhetjük el munkánkat, mintsem azt ingával végeznénk el.

- Jeannie -

## A sárkányok mágija 10. rész - A Gagréine



A Gagréine az arany sárkány. A déli irány tartozik hozzá (kelta nyelven Deas vagy Deis), eleme a Nap (Grían).

Gagréine segít megérteni az embereknek az idő természetét. Az idő mérése az ősidők óta a Nap járásához kapcsolódik, a nappalok és éjszakák váltakozásához. Az évet is az adja meg, míg a Nap körüljárja a Zodiákus egészét.

Az arany sárkány nagyon sok tudást képes átadni az emberiségnek: az örök fiatalság titkát, azt, hogy hogyan mérjük az időt saját, belső értékeink és érzéseink szerint, és így képesek legyünk irányítani saját sorsunk. Aki felismeri magában az örök értékeket, az örökké fiatal marad - tanítja Gagréine.

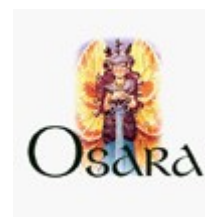
**Napmeditáció**, avagy a Mag Gyakorlata (Paolo Coelho: Egy mágus naplója c. művéből): Térdeljünk magzati pozícióba, mélyen előre hajolva. Lazítsunk. Lélegezzünk nyugodtan és mélyen.

Érezzük, hogy kicsiny mag vagyunk, amelyet a föld puha kényelme ölel körül. Minden meleg és kellemes. A mag alszik, nyugodt az álma.

Hirtelen egy ujj megmozdul. A rügy növekedni vágyik. Lassan kezdjük el mozgatni a karjainkat, azután a testünk emelkedik, és emelkedik, egészen addig, amíg a sarkunkra nem ülünk fel. Most lassan, nagyon lassan kezdjük el felemelkedni, és a talajra térdelni.

Elérkezett a pillanat, hogy a rügy teljesen a felszínre törjön. Lassan emelkedjünk felfelé, az egyik lábunkat a talajra helyezve, aztán a másikat is, küzdve az egyensúlyvesztés ellen, ahogyan a rügy küzd, hogy teret nyerjen. Végre a lábunkra álltunk. Képzeljük el a mezőt körös-körül, a napot, a vizet, a szelet és a madarakat. Egy rügy, amely növekedni kezd.

A karunkat lassan emeljük az ég felé. Azután nyújtózzunk egyre jobban, egyre tovább, mintha el akarnánk érni a hatalmas Napot. A testünk kezd elmerevülni, az izmok megfeszülnek, miközben érezzük, hogy a rügy egyre nő, nő, növekedik, és hatalmassá válik. A feszültség egyre fokozódik, egészen addig, amíg fájdalmassá, elviselhetetlené válik. Amikor már nem bírjuk tovább, kiáltunk egyet, és nyissuk ki a szemünket.



## A Mágia színei 6. rész - Vörös (harcí-) mágia



Amióta az ember feltalálta a módszereket, hogy elpusztítsa ragadozóit, folyamatosan fejleszti az eszközöket saját faja kiirtására. Ha a szituáció nem adott egy csatához, akkor sportokban és versenyekben éli ki aggresszivitását. Enek ellenére egy csatának vannak szabályai. Az ember azért harcol, hogy erősítse tárgyalópozícióját, célja, hogy az ellenfelet "harc" módból "menekülés" módba kényszerítse. A harci mágianak két aspektusa van: először, hogy invokáljuk azt az agresszivitást és magabiztosságot, amely átjuttat minket bármely szituáción, másodsorban a konkrét harci varázslatok alkalmazása.

A vörös mágia alkalmazásának módja elsősorban az, hogy az ellenfelet informáljuk támadásunkról, és olyan paranoiássá tesszük, amennyire csak lehet. Fontos, hogy nem célunk megölni az ellenfelet. A vörös mágia valódi célja azonban inkább az, hogy olyan erőt, energiát mutassunk fel, hogy soha ne kelljen harcba bonyolódnunk.

Terry Pratchett azt írja: (városi környezetben) a fegyverek nem arra vannak, hogy harcoljanak velük, hanem arra, hogy láthatóak legyenek, így elriasszanak mindenkit a harctól. Ugyanez igaz a mágikus harcra is. Ha informáljuk lehetséges ellenfeleinket arról, hogy olyan technikákat birtoklunk, melyek ellen esélyük nincs, jóval kevesebb a valószínűsége, hogy támadás érjen minket. Természetesen hasznos, ha valóban rendelkezünk ilyen technikákkal, de az már a fekete gnózis tárgyköre.

Még néhány szó a mágikus harcról. Sokan vannak, akik szeretnek harcolni. Ők mindig úgy gondolkodnak, hogy milyen szép póz utolsó lehelletig védeni a szeretteiket - de soha nem gondolnak bele abba, hogy ÉPP EZÉRT szeretteiknek és a környezetüknek sokkal nagyobb esélye van arra, hogy megsérüljön. Aki egy picit is ért a harchoz, tudja, hogy ha megtámadja azokat, akiket az ellenfél szeret, erősebb tárgyalópozícióba kerülhet. Ezért az olyan embert, aki szeret harcolni, lehetőleg kerüljük el jó messzire, mi magunk pedig tartózkodjunk az ilyesmitől, ha csak egyetlen más megoldás is van.

Harci-én vizualizációk: Mars, Mithras, Thor, Tyr, Ares, Ishtar - de ne riadjunk vissza a modern szimbólumok használatától se, a robbanóanyagok és tűzfegyverek ugyanúgy vonzzák a vörös gnózist.



## Strukturált problémamegoldás

### Lit̃ha fesztivál II. helyezett versenytema

Az ókortól napjainkig sok filozófus és gondolkodó foglalkozott a problémamegoldással általánosságban. Sokan próbáltak egy általános, minden esetben alkalmazható eljárást találni, azonban -tudomásom szerint- ilyen tökéletes módszer egyelőre nem létezik. Receptek, azaz egy-egy típusprobléma megoldásakor alkalmazható módszerek, fogások azonban igenis adhatók. A problémamegoldás megtanulása nem más tehát, mint jártasság szerzése, amely a.; a már megoldott problémák tanulmányozásával, b.; további problémák önbálló, gyakorló jellegű megoldásával történhet.



A problémák tárgyalását általában a probléma felvetésével, megértő elemzésével kezdjük, majd ezek után vázoljuk a megoldás algoritmusát. Többé-kevésbé mindenki tisztában van vele, hogy bármely probléma felvetése esetén milyen tényezőkkel találkozhatunk. Pólya György, a neves, magyar származású matematikus-pedagógus könyvében, "A gondolkodás iskolájában" ezeket e következőképp határozza meg: a.; ismert (ami adott), b.; ismeretlen (amit keresünk), c.; összefüggések az ismert és az ismeretlen között.

A problémamegoldás nem más, mint megfelelően összekapcsolt műveletek egymásutánja (röviden eljárás), amely során eljutunk az ismerttől az ismeretlenig. Tehát először definiáljuk a problémákat ( lehetőleg azok az összes tényezőit, kijelöljük a megoldás főbb összetevőit), majd elkészítjük a probléma megoldásának eszközét. Az élet különböző területein a problémák egy része olyan, hogy azok megoldása során konkrét objektumokkal hajtunk végre tevékenységet. Például, ha egy vázát kell elkészítenünk agyagból, akkor konkrét munkaeszközökkel (korong, kemence, ecset) végzünk konkrét műveleteket (formázás, égetés, festés) konkrét anyagon (agyag). Más szavakkal: a problémában az ismertek és az ismeretlenek is konkrét objektumok.

A problémák másik része mind megfogalmazásban, mind a megoldásban absztrakt fogalmakra épül. Ezek a problémák persze konkrét dolgokhoz kapcsolódnak. Így, amikor egy ilyen problémát definiálunk, akkor a valóság bizonyos objektumainak bizonyos tulajdonságait kiemeljük, elhagyva a többit, azaz modellt készítünk.

Vizsgáljuk meg először általánosságban, hogy a problémamegoldás folyamatának milyen részfázisai vannak. Középszintű tanulóink során pl. Geometriában számtalan olyan feladatot kaptunk, hogy bizonyos adatokból körző és vonalzó segítségével egy meghatározott mértani alakzatot kellett szerkesztenünk (euklideszi szerkesztés). Emlékezzünk, hogy is ment ez!



Először figyelmesen ( ha kellett, többször is) elolvasva a probléma leírását, igyekeztünk megérteni azt. Utána hosszabb-rövidebb ideig tartó elemzéssel, hasonló feladatok felidézésével és bizonyos intuitív tényezők közreműködésével elterveztük azt a szerkesztési lépéssorozatot, amellyel az adatokból a kívánt alakzathoz eljutottunk. Ezután ténylegesen végrehajtottuk a lépéssorozatot. Majd esetleg ellenőrzést végeztünk (pl. Megvizsgáltuk a lehetséges változatokat).

Ha egy kicsit általánosítunk, akkor jól látható, hogy ha az élet bármely területéről vesszük is a problémát, a megoldás során alkalmazott részfázisok a következők:

- elemzés
- tervezés
- végrehajtás
- ellenőrzés

Mikor sikeres egy megoldás? Nyilván akkor, ha a helyes eredményt kapjuk, mégpedig az elvárt formában. Ehhez viszont pontos feladatkiírásra van szükség, amely nem hagy nyitott kérdéseket.

Descartes megszívlelendő jótanácsa ebben a témában: "Ossz fel minden problémát, amelyet vizsgálsz, annyi részre, ahányra lehet és szükséges ahhoz, hogy könnyebben megoldhasd!" Tehát a problémamegoldás során gyakran először részproblémákat definiálunk. A részproblémákat is megoldhatjuk a fenti módszerrel, azonban tegyük őket sorrendbe! A sorrendiség kialakításának elveit az adott helyzet határozza meg (pl. Ha egy részproblémát minimális erőforrás/időigénnyel oldhatunk meg, a legtöbb esetben előrevehetjük). A részproblémák definíciója ugyanolyan kell legyen, mint egy problémadefiníció, hiszen a későbbiek során a mikrosizntre bontáskor önállóan kezeljük őket. Az ismert adatok lehetősége azzal bővül, hogy lehet olyan is, amelyet a egy előző részprobléma megoldása hoz létre. Hasonló a helyzet a végeredménnyel, ami lehet egy következő rész számára gyártott adat.

A részproblémákra bontás nyilvánvaló előnyei:

- kisebb részekre a részletes kidolgozásnál könnyebb koncentrálni
- az egyes részek megoldását ki lehet osztani több ember között, persze ilyenkor a részekre bontást a vezető végzi el.

Az eddigi fejtegetésekből látszik, hogy a problémák megoldó lépéssorait (nevezhetjük algoritmusnak vagy akár megoldókódnak is) nem készen kapjuk, hanem ki kell fejlesztenünk azokat. A sikeres algoritmus-fejlesztés- és készítés hatékony módja a struktúrált problémamegoldás. Ennek fázisai:

- Elemzés, a probléma megfogalmazása
- Az algoritmus megtervezése
- A terv átültetése a gyakorlatba

A probléma megfogalmazása az első lépés, amely elősegíti a lényeg megértését, a félreértések tisztázását és a nyitott kérdések megválaszolását. Ezért:

- pontosan le kell írni a modell elemeit
- pontosan meg kell adni a bemenő infók és a kimenő eredmények tartalmát és formáját
- definiálni kell a megoldás főbb műveleteit, az adatok közti összefüggéseket.

Az algoritmus megtervezése során a fentiekből kiindulva fejlesszük ki a megoldó lépéssort. Megadjuk a modell változóit (Figyelem! Az emberi érzelmek is kezelhetők adatként, változóként!), leírjuk az adatok szerkezetét, és kapcsolatát. Elhatároljuk a bejövő- és kimenő, valamint a munkaváltozókat. A változók közti kapcsolatok meghatározása alapján összeállítjuk a megoldás elemeit és összefűzzük azokat egy logikus rendbe.

Az algoritmus tervezés hatékony módja a lépésenkénti finomítás. Ekkor végiggondoljuk a megoldás tervét, általában elnagyoltan. Már ekkor elhatároljuk a főbb lépéseket, és meghatározzuk az egyes algoritmus-részek kapcsolatát (ha kell, akár jegyzetet készítünk). A feladatot részekre bontjuk, majd a következő lépésben ezeket pontosítjuk. A részfeladatokat is célszerű precízen meghatározni és esetleg ugyanúgy részekre bontva megoldani, mint az egész feladatot. Ezt a feladat-lebontást nevezzük lépésenkénti finomításnak. A finomítást addig folytatjuk, amíg az egyes lépések a résztvevők számára olyan érthetőek, nyilvánvalóak nem lesznek, hogy közvetlenül át tudják ültetni a gyakorlatba.

Néha előfordul, hogy a megoldó algoritmust nem tudjuk minden részletében kidolgozni. Ilyen esetben megfelelő stratégiák, keresési elvek kidolgozására van szükség (pl.: adott lépéssor eredményre vezet-e az elvárt időn belül? Ha nem, akkor más lépéssort, taktikát keresni, ill. a meglévő eredmények alapján más változatot kitalálni), vagy visszavezethetjük egy hasonló, már megoldott problémára, és az ott alkalmazott eljárást vehetjük alapul. Ezek után a megoldó lépéssor elemeit végrehajtjuk a gyakorlatban. Ennek menete már egyénre szabott, erre bővebben nem térünk ki.

A módszer előnye: nagy mértékben egyszerűsíti a megoldó személy munkáját és csökkenti a hibaelkövetés veszélyét, valamint áttekinthető, könnyebben megérthető, javítható és tanítható megoldókérdőívet eredményez.

A probléma pontos megfogalmazása bizonyítja azt, hogy valóban a megfelelő problémát oldjuk meg. A lépésenkénti finomítás módszere segít minket abban, hogy az olykor bonyolult megoldó algoritmust könnyebben kezelhető részekre bontsuk. Így a végrehajtás szakaszába érve teljesen tisztázott mind a probléma, mind a megoldás lépései, tehát teljes figyelmünket a megvalósításra összpontosíthatjuk.

Természetesen az életben sok problémát azért nem tudnak megoldani, mert emberi, érzelmi tényezők hatása alatt állnak. Ezek a dolgok, érzelmek viszont jól beépíthetők a fenti módszerbe, mint változók (hiszen számolni lehet -és kell- velük a megoldás során). Ez könnyen igazolható, amikor pl. másnak adunk tanácsot. Kívülállóként ugye nem olyan nehéz átlátni más gondjait-baját.

Más a helyzet, ha "saját cipőnkől kilépve" kell felülemelkedni az adott helyzetünkön, és a problémát egyszerűen megoldandó példának tekinteni. Viszont nem lehetetlen! A lényeg, hogy ismerd magad annyira, hogy önmagad felé őszinte lehess, és érdekelj magad annyira, hogy kielemezd a cselekedeteid mozgatórugóit, az okokat, indítékokat és az érzelmeidet. Valamint ezek hatását a gondolkodásodra, viselkedésedre!

Remélem kaptatok néhány ötletet, köszönöm megtisztelő figyelmeteket.

- *Ivanits Zoltán* -

## A voodoo vallás istenszellemi, a loák



A voodoo követői saját vallásukat általában "a loák szolgálata" (servi loa) néven emlegetik.

A hívők számára a legfontosabb, hogy jó kapcsolatot ápoljanak a loákkal (szellemek), s mivel a loák élelmet, dohányt, rumot, olykor felszentelt parfümöt, sőt állatok vérére követelik, a szertartások mindenkori része az áldozat bemutatása, mely ha ügyes a pap, a loa megjelenését eredményezi.

A loa lehet nemes lelkű, vagy durva a megszállott személyhez, attól függően, hogy melyik rítust alkalmazzák megidézésére. A loák általában megőrizték törzsi sajátosságaikat, így vannak afrikai eredetű loák - Rada Dahomeyból, Wangol Angolából, Sinigia Szenegálból - és haiti eredetűek is, mint pl. Petro.

Több mint 200 loa ismert, és mindegyik a saját fáján él. A loák között a keresztény szentek alakjai is megjelennek.

A leghatalmasabb loák, vagyis a voodoo panteon főistenei a következők:

- Gran Met; a világ teremtője, az öröktől való isten, aki azonban műve megalkotása után visszavonult egy saját maga számára fenntartott univerzumba, és ezt a világot az (ugyancsak általa teremtett) istenek gondjaira bízta.

Alatta sorakoznak a loák:

1. **Damballah-Wedo**; a kígyóisten, a loák "atyja", a teremtett világ fenntartója és mozgatója, a Föld vizeinek irányítója. Az ő sziszegéséből ered a langage, a voodoo afrikai eredetű, titkos és szent nyelve, a mágikus rítusok elengedhetetlen kelléke. A kutatók szerint Damballah-Wedo afrikai őse az istenek földi alakjaként tisztelt danh-gbwe nevű óriáskígyó volt. Ha ez a szent kígyó megérintett egy gyermeket, akkor azt az őshagyománynak megfelelően az istenek papjává vagy papnőjévé kellett nevelni. Haitin Damballah-Wedót, a hatalmas kígyóistent a keresztény

szentek közül azzal a Szent Patrickkal azonosítják, aki a hagyomány szerint kiűzte Írországból a kígyókat. Dambhallah a szerető, bölcs atya, a szivárvány hozója is. Napja a csütörtök, növénye a bougainvillea fa, színe a fehér. Áldozatul fehér étket ajánlanak neki, valamint ezüstöt.

Felesége **Aida-Wedo** a szivárvány istennője, a loák "anyja", akit férjéhez hasonlóan szintén kígyóalakban tisztelnek. Az ő káprázatos színei díszítik a voodoo templom, a hounfour falait, de különösen a világfát jelképező középső tartóoszlopot, a poteau-mitant



2. **Papa Legba**; a (kelő) nap és a keleti irány ragyogó istene. Sokan őt tartják a voodoo mitológia központi figurájának. Mivel ő az éjszakát a nappaltól elválasztó határvonal, valamint a világba belépő Nap istene, az ő fennhatósága alá tartoznak a kerítések és a sövények, valamint a rajtuk nyíló bejáratok és az oda vezető ösvények; magasabb szinten pedig a világokat elválasztó falak és a falakat megnyitó kapuk.

Papa Legba teszi lehetővé, hogy a többi isten és egyéb természetfeletti lény megnyilvánulhasson a voodoo szertartások során. Az ő közreműködése nélkül egyetlen loa sem jelenhetne meg az emberi világban. A hívők minden voodoo szertartás során hozzá fohászkodnak először, hogy nyissa meg a világokat elválasztó kaput. És mivel a hagyomány szerint az istenek a voodoo szentély közepén felállított világfajelképen, a poteau-mitanon ereszkednek le a földre, Legba-Ati-Bon néven őt tekintik a világfa, és ezen keresztül a (szent) fák istenének is. Ezek után nem meglepő, hogy Papa Legbát a keresztény szentek közül Szent Péterrel, az égi királyság kulcsainak őrével, a mennyország kapujának megnyitójával azonosítják. Ezenkívül Maftre Grand-Chemin néven ő a keresztutak,

Maitre Carrefour néven pedig a keresztutaknál végzett éjszakai varázslatok patrónusa.

Papa Legba a sors istene is. Áldozati étkei növények és tűzön sült húsok, szent fája a medicinier-bebi, napja a kedd. Színei a zöld, a rózsaszín és a vörös.

3. **Maitresse Erzulie** (Ezili); számos alakban tisztelik, de elsősorban a szerelem, a szépség, a gazdagság, a szerencse, a bőség és a termékenység istennőjeként ismert. Ő a szoláris Papa Legba lunáris felesége. Holdistennőként a tisztaságot és a szüzességet képviseli. Negatív tulajdonságai közé tartozik a hiúság, a féltékenység, a bosszúvágy és az összeférhetlenség. Szereti az ékszereket, a szép ruhákat és a drága parfümöket. Szent napjai a kedd és a csütörtök, színei a vörös és a kék, édes ételeket áldoznak neki.

4. **Ogou Fer** (Ogoun, Ogorin, Ogu-badagri); eredetileg a fegyverek és a kovácsok, később a háború, a tűz istene. A villámok és a kreatív, alkotó ötletek ura. Az ő szeretője Erzulie egyik alakja, Erzulie Freda, a flörtök és a női vonzerő csapodár istennője.

Színe vörös, vörös állatokat áldoznak neki, általában disznót vagy vörös kakast, továbbá szivart és rumot is. Napja a szerda, fája a mangó.



5. **Agwe vagy Agoueh**; a tenger és a tengeri élőlények istene; ő parancsol a hullámoknak és ő irányítja a halrajokat; tőle kérnek jó időt a tengerészek és gazdag zsákmányt a halászok. Védelmezi és segíti a hajósokat.

Megidézésekor gyakran használnak kagylót. Általában két fehér birkát áldoznak neki.

6. **Baron Samedi** (Papa Ghede); a temetők, a sírok és a halottak istene. Ruházata egy múlt századi halottkémére vagy temetkezési vállalkozóéra emlékeztet: szűk, fekete nadrág, fekete



frakk, tökéletesen megkötött fekete nyakkendő, fekete cylinder és sötét szemüveg. Legfontosabb jelképei a koporsók, a temetői kereszték és a falloszt ábrázoló szobrocskák. Ez utóbbiak elárulják, hogy a temetők ura a szexualitással is közeli kapcsolatban áll. Ez persze nem véletlen; Baron Samedi ugyanis a loák egy specifikus csoportjához, a guedékhez tartozik, akik egyszerre képviselik a halált és a születést, a túlvilágot és a szexualitást, az enyészetet és a bujaságot, a koporsót és a bölcsőt, az elmúlást és a megújulást.

Napja a szombat, színe a fekete. Kedvelt étkei a sózott hering, a sült kukorica, sült banán.

Áldozatul fekete kecskét és fekete csirkét ajánlanak fel neki.

A voodoo követői számára a loák egyáltalán nem valamiféle távoli, ködös vagy egyszerűen csak szimbolikus istenalakok, hanem meglehetősen közeli, olykor egészen testközeli lények, különösen, hogy az eksztatikus szertartások során előszeretettel veszik birtokba egyik-másik hívő testét. Ha a ritmikus dobszó, a barbár inkantációk hipnotikus hatású folyamatos kántálása, és az órákon át tartó, kimerítő tánc következtében a szertartás valamelyik résztvevője transzba esik, arra a többiek úgy tekintenek, mint egy földre szállt istenre, mivel meg vannak róla győződve, hogy egy loa költözött a testébe.

- Ighidur -

## Meditációs versek

A harag felemészti a benned szunnyadó  
ősi tűz utolsó szikráját is.

Göröngyös úton járunk a ködben,  
hogy megérkezzünk a Fénybe.

A látható világ  
elhomályosíthatja a élet tisztaságát..

Fogadd el a sötétséget,  
hogy közelebb kerülj a Fényhez.

Az alázat megkönnyíti  
mások elfogadását.

Az Idő és a Tér szövénnye  
a szabad akarat függvénye.

A te utad a múlt útja  
és a jövő útja is egyben.

Előző életeim énje,  
jövendő életeim tükörképe.

A világ a tükrön túl is létezik.

A Jel a lelken mindig fogja tudni az utat.  
Bízd magad rá és nem véted el a lépést.

Ha harag vagy fájdalom  
korbácsolja lelked óceánját,  
merülj el a mélyben,  
és fogadd magadba a Csendet.

Sebes sodrású hegyi patak vagy  
s mire a völgybe érsz,  
megszûnsz patakká lenni.

